

[Hasle.]

fører allerede skitserede før, at skal der være nogen Udvej for Regeringen ud af denne Situation ved Forhandling med Oppositionen, i hvert Fald med det konservative Folkeparti, saa maa det være gennem muligvis en Voldgiftsavgørelse.

Nu er det saa heldigt, kunde jeg næsten sige, at vi ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget ved en Bestemmelse af 10. Februar i Fjor har faaet nedsat et Udvalg, som skulde undersøge Lønningsforholdene ikke alene her i Landet, men i Udlandet. Jeg kunde tænke mig, hvis man vilde skride til at bestemme en voldgiftsmæssig Afgørelse af denne Strid, at det da paalagdes vedkommende Voldgiftsmænd at lægge det Materiale, der er fremskaffet gennem dette Udvalg, til Grund for en saglig og neutral Afgørelse af denne Strid. Men det er ganske givet, det gentager jeg, at det konservative Syn paa Staten maa være dette, at den maa forholde sig neutral i denne Strid, at den kun kan træde til paa en saglig, fornuftig og neutral Basis.

Statsministeren (Stauning): Den sidste ærede Taler, som fandt det nødvendigt at gentage, hvad hans Partis Ordfører en Gang havde sagt, fremhævede Nødvendigheden af, at der handledes fornuftigt. Det forekommer mig, at det eneste, der egentlig var begrundet i det ærede Medlems Tale, var denne Henstilling til alle Parter om at handle fornuftigt i denne alvorlige Sag. Det er dog allenfals noget, og hvis det ogsaa har Bud til det ærede Medlems egne Partifæller, er det jo muligt, det kan bære Frugt.

Den ærede næstsidste Taler, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, havde aabenbart betydelige Vanskeligheder med at komme tilstrækkelig stærkt op imod den foreliggende Sag, saaledes at han kunde komme paa Arbejdsgivernes Side som sædvanlig. Men det lykkedes saa nogenlunde, og jeg kan i og for sig godt forstaa, at det ærede Medlem er misfornøjet med det foreliggende Lovforslag, thi det gaar jo ikke nær saa vidt, som man gør i det Land, der er Idealet for det ærede Medlem.

Med Hensyn til de Bemærkninger, der i øvrigt er faldet, kan jeg fatte mig kort. Det er en Selvfølge, at forskellige Ordførere angriber Ministeriet, fordi det usle kapitalistiske System bryder sammen. Det hører til Dagens Orden. Jeg føler mig imidlertid ikke kaldet til Forsvar for dette System. Overfor alle de Anklager, de ærede Talere har rettet mod Forhold, hvis

Udspring er det kapitalistiske System og saa sandt ikke den herværende Regering, føler jeg mig ikke kaldet til Forsvar for det, de har angrebet.

Ministeriet har i det arbejdende Samfunds Interesse ønsket at søge en forestaaende Ulykke afværget, og vi har anset den Vej, der her er foreslaaet, for at være den, som er farbar, efter at den sædvanlige Fremgangsmaade har vist sig ikke at være anvendelig, efter at Parterne ikke har kunnet naa til Enighed, og efter at Forligsmanden har maattet opgive den Form for Mægling, der ellers sædvanlig følges.

Det ærede Medlem Hr. Krag mente, at denne Dag var Regeringens Skæbnetime. Nej, det forekommer mig ikke. Regeringen har aldeles ikke kunnet opfatte denne Dag som nogen Skæbnetime for den. Men for Rigsdagen er det det vistnok. Regeringen er klar over Ansvarret i den øjeblikkelige Situation, nu gælder det blot om, at Rigsdagen ogsaa bliver klar over sit Ansvar. Hvis Lockouten bryder ud, har vi i Tide sagt, at det er en Ulykke for Landet, som vi anbefaler man undgaar. Nu er det Rigsdagen, der træffer sin Afgørelse, om den deler denne Opfattelse, eller den mener at kunne tage Ansvarret for, at Konflikten bliver til Virkelighed.

Det ærede Medlem Hr. Krag sagde saa noget om, at de, der har meldt sig til Ansvarret, maa ogsaa tage det; det var henvendt til Regeringen. Vi har aldrig søgt at løbe fra Ansvarret, men vi møder, som sagt, i Dag overfor Rigsdagen og beder den tage sin Part af Ansvarret, som ogsaa den har, hvis Landets Skæbnetime virkelig nu er inde.

Begge de ærede Ordførere for Venstre og det konservative Folkeparti talte om, at Regeringen manglede Plan, og deraf kom Lockouten, saa vidt jeg forstod. Det er lidt vanskeligt at faa de to Ting til at hænge sammen, men det var jo Realiteten i de ærede Medlemmers Taler. Men selve dette, at vi mangler Plan, er ingenlunde rigtigt. Vi har virkelig bestandig under den Krisetilstand, vi nu har levet i gennem lange Tider allerede, haft den fuldkomne klare Plan, som vi har fulgt: at mildne Vilkaarene under Krisen for dem, der trænger til Hjælp, og at skaffe Midlerne fra dem, der har en vis Evne til at betale. Dette er kort og klart et godt Kriseprogram, som vi har fulgt, og som vi ogsaa har i Sinde at følge fremdeles. At det skulde have noget med Lockouttruselen at gøre, er ikke let at se. Om vi har haft gode Planer eller daarlige Planer, kan man vel saa for øvrigt